

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Primae criticae S. Vet. Test. Lineae

Brockmann, Georg

Gryphiae, [1780?]

VD18 12995509

Sectio I. Canon V. T.

urn:nbn:de:gbv:45:1-15734

CAP. I.

DE CODICE HEBRAEO V. T.

SECTIO I.

Canon V. T.

§. 6.

Quos codex hebraeus V. T. (מגלה, מקרא, עשרים וארבעה, מקדשיה) complectitur libri communi nomine *Canonici* dicuntur, quoniam ab antiqua ecclesia Iudaica et Christiana libris, diuino afluatū perscriptis annumerati, et pro certa fidei et morum norma (Gal. 6. 15. 16.) habiti sunt.

Scripta haec a IOSEPHO δικαιως θεως περι-
 σευμενα citante EUSEBIO, ab ATHANA-
 SIO Κεκανονισμενα, πισευθεντα τε θεως
 ειναι βιβλια dicuntur. An alius Palaestino-
 rum Iudaeorum, alius Hellenistarum Canon
 fuerit?

§. 7. Hi libri a diversis Auctoribus, di-
 versis tempore ac loco, intra mille annorum

A 4

decur-

decursum scripti, singulatim custodiae Ecclesiae Iudaicae concrediti sunt: Successu autem temporis collecti, in vnum coaluerunt corpusculum, (quod Canonis constitutionem dicunt,) in tres partes תורה, נביאים et כתובים distinctum.

Antiquitatem Classificationis, Siracidis prologus, loca N. T. et *Iosephi* testantur.

§. 8. Quos autem libros codex hebraeus, ita dispersit, Christi ac Apostolorum temporibus comprehenderit, ex testimonio *Iosephi Lib. I. contra Appionem*, si cum Siracidis et N. T. libris conferatur, atque ex MELITONIS et ORIGENIS, quae apud EUSEBIUM H. E. *Lib. IV. c. 6. Lib. VI. c. 25.* exstant, recensionibus, addiscere licet.

§. 9. Cum non inde ab antiquissimis temporibus eadem Canonis facies fuerit (§. 7.) eius *historiam* tentare licebit, quae successuum eius ortum ac fata exponat.

§. 10. Iam ante Mosis tempora scripta in Canonem referenda exstitisse, indubiis euinci non potest argumentis. Antiquissima Canonis pars decem sunt praecepta, ab ipso Deo tabulis lapideis incisa (Exod. 34, 28. 29.)
atque

atque in arcam testamenti reponenda. (Exod. 25, 16. cap. 40, 20. Deut. 10, 1. Quae posthac a Mose ex mandato diuino literis mandabantur leges diuinae, (Exod. 24, 4.) et populi sui gesta, (cap. 17, 14.) custodiae Sacerdotum ac Leuitarum concredita, (Deut. 17, 18. 19.) et ad latus arcae foederis asseruata fuisse, (Deut. 31, 24, 25. cf. 1. Reg. 8, 9.) credibile est. Haec autem Canonis initia (Ios. 1, 7. 8. 9. cap. 23, 6. cap. 8, 31) putanda sunt.

§. 11. Mosis exemplum sequebantur, qui ipsum excipiebant inspirati, scriptaque sua, quae Theocratiae statum publicum atque religionem concernebant, sacerdotibus, legis custodibus, (Mal. 2, 7.) tradebant, ut iuxta Mosis scripta reponerentur. (vid. Ios. 24, 26. 1 Sam. 10, 25. conf. IOSEPHI *Antiqv. Lib. V. cap. 1. it. VI. cap. 5.*) Hoc modo annales regum a Samuele, Nathane ac Gado conscripti, (1 Par. 30, 34.) ab Ahia et Ieddi, (2 Par. 9, 29) itemque Iehu (cap. 20, 34.) continuati, sacrario illati, ac ab Iehu collecti fuisse (2 Par. 20, 34.) videntur. A Davidis autem temporibus *Sopherim* describendis apographis inuigilare, et de iure respondere debuisse, vero simile est. (2 Par. 34, 13. 1 Par. 16, 24. cap. 27, 20.)

Priori loco IOSEPHUS de scriptis in *Iegw*; posteriori de in tabernaculo repositis loquitur. 2 *Par.* 20, 34. de Iehu perhibetur, quod fata Iosaphati literis mandauerit, quodque historiam regum Israelis digesserit.

§. 12. Prophetarum quoque, qui ante exsilium vixerunt, Vaticinia asseruata fuisse, ex 2 *Par.* 32, 32. IOSEPHI *Antiqu. Lib. XI. c. 1.*, Dan. 9, 2., Ier. 51, 64. constat. Exstabant etiam Canticorum Sacrorum, (*Pl.* 72, 19. 2 *Par.* 29, 30.) ac Poematum Salomonis (*Prov.* 25, 1.) collectiones, a viris, quibus Hiskias sacrorum emendationem iniunxerat (2. *Par.* 29, 1. s.) factae. *Prov.* 26, 1.

§. 13. Quae fata Autographorum fuerint, cum templum per chaldaeos vastaretur, incertum est. Remansisse autem librorum sacrorum apographa, ex 2 *Par.* 17. coll. *Deut.* 17, 18; Dan. 9, 2. *Neh.* 8, 1. tuto concludi potest. Haec post captiuitatem ab Esra et Nehemia, (*Esra.* 7, 5. 10.; 2 *Macc.* 2, 13.) atque Propheta Maleachi (cap. 4, 4. 5.) collecta, atque in corpus aliquod redacta putantur, posthac studio servata, (2. *Macc.* 2, 14. 15.) cum accesserint, quae a postremis viris sacris scripta erant.

§. 14.

§. 14. Esrae igitur et coaeuorum studiis canonem clausum esse, nec posthac nova illi addita supplementa, ob IOSEPHI testimonium (§. 8.) credimus. Quae autem de viris Synagogae Magnae, Esrae sociis, atque nova librorum sacrorum arca, ad Christi usque tempora residua, dicuntur, Iudaeorum somniis annumeramus.

Esrae coeuos fuisse Principes Serubabel et Nehemia, Prophetas Haggai et Sacharjah et Pontificem Iosua, ex *Esr.* 5. coll. *Hagg.* l. 2. constat; horumque studia in reparandis Iudaeorum rebus SIRACIDES *cap.* 49. laudat. Hinc Iudaeorum traditio de viris Synagogae magnae orta videtur.

SECTION II.

Lingua et Scriptura codicis originalis.

§. 15. *Lingua V. T. originalis*, si paucas quasdam pericopas excipias, illa est, quae in Palaestina, ab occupatione terrae per Iosua, ad captiuitatem usque Babylonicam vsualis erat. *Hebraeam* dicunt, atque antiquitatem aliasque praerogatiuas illius laudant.

§. 16.